

PI kapitola 5.

[1] Rozpomeň se, Hospodine, co se nám stalo, popatř a pohleď na naši potupu! [2] Naše dědictví připadlo cizákům, naše domy cizincům. [3] Stali jsme se sirotky, nemáme otce, naše matky jsou jako vdovy. [4] Vlastní vodu pijeme za stříbro, své dřevo musíme platit. [5] Jsme pronásledováni, visí nám na šíji, vynakládáme námahu a nedopřejí nám klidu. [6] Egyptu podáváme ruku, též Asýrii, abychom se nasýtili chlebem. [7] Naši otcové zhrěšili, už nejsou, a my neseme jejich nepravosti. [8] Otroci se stali našimi vládci a nikdo nás z jejich rukou nevytrhne. [9] S nasazením života přinášíme chléb, ohrožování mečem z pouště. [10] Kůže nám žhne jako pec od úporného hladu. [11] Na Sijónu ponižují ženy, v judských městech panny. [12] Jejich rukou jsou věšeni velmožové, tváře starců nejsou ctěny. [13] Junáci nosí mlýnek, mladíci klopýtají pod dřívím. [14] Starci přestali zasedat v bráně a junáci zpívat písničky. [15] Přestalo veselí našeho srdce, v truchlení se proměnil náš tanec. [16] Spadla koruna z naší hlavy, běda nám, neboť jsme hřešili. [17] Nad tím zemdlelo naše srdce, nad oním se nám zatmělo v očích, [18] nad horou Sijónem, že je tak zpuštěná; honí se po ní šakalové. [19] Ty, Hospodine, budeš trůnit věčně, tvůj trůn přetrvá všechna pokolení. [20] Proč na nás pořád zapomínáš, opustil jsi nás až do nejděšších časů? [21] Obrat' nás, Hospodine, k sobě a my se navrátíme, obnov naše dny jak za dnů dávnověkých. [22] Nebo jsi nás úplně zavrhl? Rozlítil ses na nás převelice.